chuyện Phong-hóa

CÁI THÙ BA MƯƠI NĂM

T.-KHÁI-HƯNG

Tối hôm ấy nhà ông nghị Tài chèo bát hành đình : ông nghị ăn mừng cậu tư Giang đậu cử-nhân luật ở Pháp mới về.

Ngoài sân, gánh bát chèo dựng đạp buồng màn ra trò, chung quanh người đứng xem chật ních.

Bỗng trong làm đông người có tiếng thét :

— Khuya rồi ! không được trống bát nữa, để cụ lớn ta giấc.

Rồi người nọ bảy người kia, om sòm, rối rít. Một gia-nhân ở trên gác xuống, ra sân nói to :

— Thằng nào cầm bát ?

Có tiếng đáp lại :

— Thằng mày.

Người kia sẵn lại. Rồi một bên, năm sáu người ùa vào bênh, một bên thì bọn người nhà ông nghị kéo ra giúp sức, thành một cuộc ẩu-đả loạn-xạ, tiếng gậy đập chen lẫn với tiếng chửi rủa; Những người đi xem thấy vậy eo nhau chạy tán loạn, sẽo bừa cả lên trống, chiêng, thanh la, não bạt, làm dứt rả mãn, để cả đạp dựng bằng bốn chiếc phên tre nứa...

Trong đám ồn ào có tiếng ai nói to :

— Chúng mày lui không được đánh nhau.

Bọn người nhà ông nghị vừa lui vừa bảo nhau :

— Cậu ! cậu cả !

Một người trẻ tuổi vận áo-phục sẫn tới, ôn tồn nói với bên địch :

— Anh em là người nhà cụ thượng ở bên cạnh đấy à ? Có phải trống chiêng làm mất giấc ngủ của cụ lớn thì tội cho họ nghỉ bát. Nhưng lẫn sau, anh em có điều gì nên cứ nói với tôi hay cụ tôi, là được như ý ngay, can chi phải đứng đến võ lực.

Bọn khơi chiến thấy con chủ nhân phân giải nhã-nhặn, cũng nhau lui cả

◆

Muốn biết duyên do câu truyện ẩu-đả ấy ta phải lùi lại ba mươi năm.

Năm ấy ông nghị còn là bác xã Tài, ra tranh cải cước phó-lý trong làng. Vì cái truyện bát bình, em quan thượng Bùi (hồi đó đương tổng-đốc Hải-dương) viết thư cho anh kể xấu xã Tài. Quan thượng nghe em, liền can thiệp tới việc bầu-cử, nên xã Tài không được lên án trên ngài trốc ở chốn đình trung.

Phần bực tức, phần xấu hổ, bác có yêu-cầu riêng, xã Tài bèn sạch sẽ nhà vườn ruộng được độ ngót nghìn bạc, rồi đưa vợ con ra ở Hanoi, thề rằng khi nào có thể rửa được hờn xưa mới lại quay về làng cũ.

Ra Hanoi, xã Tài tìm đến một người ta cựu đương làm thầu khoán, giới hảy tiền làm cơ, và ngỏ ý quả-quyết làm giàu. Hồi đó nhằm lúc nhà nước đương lam con đường xe-hỏa Hanoi — Langson, bác xã nhờ công việc thầu gỗ mà lên như diều... Hồi bác ta sơ-ý dù nghề thầu làm nhà, dấp đê, vận tải, cho vay cầm đồ, buôn sơn cho chí cả nghề buôn thuốc phiện lậu. Lòng quả-quyết của bác giúp bác xã thêm hăng hái, can đảm, có khi tàn nhẫn, mạn trá, lừa dảo, vô nhân đạo.

« Nhưng không hề, rồi một ngày kia ta giàu có, ta sẽ làm điều thiện để chuộc tội với trời. Bấy giờ mục đích ta chỉ có một là làm giàu ».

Mười năm sau bác giàu.

Hai mươi năm sau bác có cửa hàng năm, sáu chục mươi, lại thêm vẻ vang cải chức : Hà-thành cho ông nghị.

Ông nghị liền sắp sửa khởi công bảo thù.

Vào hồi ấy thì gia-thế quan thượng Bùi ra sao ?

Quan thượng hồi hưu đã lâu, ông con cả đương tri-phủ Hoài-đức, sinh được một trai đương tổng học tại trường Cao-Đẳng Sư-Phạm, và một gái cầm ấy mới lên tám tuổi, ông phủ cho theo học ở trường Hàng Cót.

Ông nghị Tài nghĩ thầm : « Như thế thì tuy mình có hơn người ta chữ phú, người ta vẫn hơn mình chữ quí, mà xưa mình mất thể diện với họ hàng làng nước cũng chỉ vì có một chữ quí. Nay đến về lăng huênh-hoang của cải cũng chẳng chuộc nổi cái tiếng xấu-xa hai mươi năm về trước. Mà nay thì mình đã ngoài năm mươi tuổi, còn thể nào chạy chọt được chức nọ chức kia... Phẩm hàm quyền thế ai trọng ! »

Nhưng ông nghị còn hy vọng. Người con thứ tư, năm nay mười bốn tuổi, học hành chăm chỉ, tính chất thông minh, sau nầy thế nào cũng làm nên. Ông nghị mừng thầm : « Nó sẽ làm quan, thế nào nó cũng sẽ làm quan, ta tà muốn thế ».

■

Một buổi chiều, một chiếc xe ô-tô bẻm vào phủ. Ông phủ con đương hỏ nghỡ chưa biết khách nào thì ông nghị Tài đã ở xe bước xuống, vái chào rồi sung lên tuổi quí quan :

— Bẩm quan lớn, tôi mới được biết quan lớn trong nhậm ở đây, nên nhân đi qua vào thăm. Cùng người làng người nước, mà mất công việc làm ăn không được gần quan lớn luôn.

Từ đó hai người đi lại chơi bời rất thân. Khi ông nghị về phủ, khi ông phủ ra Hanoi. Ông phủ tuy làm quan nhưng tính tiết hiền lành, mà lại hám chút nên cũng không có gì Song từ khi quen ông nghị thì cái lủ sắt của nhà thầu khoán nghiễm nhiên như cái kho vô hạn của mình. Ngỏ lời vay một trăm, là ông nghị đưa hai ba trăm, chẳng có vào tự vấn khế gì. Ông phủ có nhắc làm giấy cho cần thận thì ông nghị gạt vội đi.

— Chỗ người làng người nước với nhau, quan lớn cứ bảy vậy.

Thành thử sẵn tiền, ông phủ cứ chơi trăn, hát sướng có bạc đã thôi. Mà cái kết quả của sự chơi bời thái quá thì bao giờ cũng chỉ có một : làm bạn với cô ả phù-dung.

Mấy năm sau, ông phủ vì trễ nải, bị đổi lên mạn-ngược rồi nhà nước lại bắt phải về hưu.

Khi ông phủ về làng cùng ở với cha già, thì con trai đã đi giáo học, còn cô Liên đương học năm thứ ba ở trường Nữ sư-phạm. Thấy con đã lớn lớn mà coi chừng tính nết quá tự do, nên ông bắt về quê học tập công việc đồng áng.

Hai cha con tuy ở nơi thôn dã, nhưng cảnh phủ qui đã quen, không thể bỏ ăn bớt tiêu đi được, kẻ hầu người hạ vẫn tấp-nập như xưa. Lại thêm cảnh quả buồn, thường phải bày ra có bạc rồi đón bạn bè phương xa về chơi, ăn uống tiệc tùng như hội quanh năm.

Ông nghị liền sắp sửa khởi công bảo thù.

Vào hồi ấy thì gia-thế quan thượng Bùi ra sao ?

Quan thượng hồi hưu đã lâu, ông con cả đương tri-phủ Hoài-đức, sinh được một trai đương tổng học tại trường Cao-Nhờ có ông phủ nói giúp, Giang nhân trong nhà đương lúc tùng, nên cụ thượng cũng miễn cưỡng nhận lời.

Thế là ông nghị Tài bắt đầu mục đề ở bên cạnh cụ thượng Bùi.

Ông nghị mở mang sây dựng nhà của lộng lẫy. Rồi nay thêm một tí, mai thêm tí, dòng lời nói ngọt ngào, nịnh-nọt mua dần dần được thực nhiều ruộng vườn, đất cất của nhà cụ thượng. Vì bao giờ ông nghị cũng chịu giá giá rất cao, ít ra là gấp rưỡi, nên ông phủ sui cụ thượng :

— Bẩm tuy không tùng bấn, nhưng được giá cao thì cứ bán, bán một chục mẫu ta có thể đủ tiền mua được mười lần, mười sáu mẫu kia mà.

Nhưng bán được tiền nào có mua ruộng, hai cha con chỉ ăn tiêu phung phí hết.

Đến nay thì cụ thượng Bùi vói ông phủ cơ nghiệp chỉ còn lại mười mẫu ruộng, chỗ ở dài ở vàn khoảng gần một mẫu thì đã đợi cho ông nghị Tài, bọn sang nâm không giả được nợ thì người cho vay, cứ việc cầm.

Đã gần cến ngày trả được thù, ông nghị liền gật mặt không để lại chơi lời thân mật nữa chỉ còn chờ ngày đến cầm nhà. Họ Bùi, họ Nguyễn từ đó gặt nhau ra mặt, bày đặt ra truyện nay truyện khác để trêu tức nhau. Vì thế nên hôm nay bên ông nghị bát chèo ăn mừng con đậu luật-khoa cử-nhân ở Pháp về cũng chỉ là để chọc gan bên hàng xóm, mà bọn gia - nhân nhà cụ thượng sinh sự cãi cọ, danh nhau để phá đám cũng chỉ có một mục đích...

◇

Sáng hôm sau, cụ thượng đương ngồi uống chè tâm với bạn phủ ở sập thì người nhà vào trình :

— Bẩm cụ lớn, cô cậu cả con nghị Tài xin vào hầu.

Ông phủ nhìn cụ thượng có ý ngăn ngại :

— Nó cho con nó sang nhắc nợ chăng. Cái mồn nợ ấy mãi đến sang năm mới lời hạn kia mà.

— Được, cứ để cho nó hy - vọng cầm nhà nhà là... Nhưng bây giờ có tiếp con nó không ?

— Bẩm cứ cho nó vào. Xem nó đi tây về 15 tháng đến bực nào. Rồi ông phủ quay ra bảo người nhà :

— Đưa ! bảo cậu ấy vào đây.

Một lát, cô Giang vào kính cẩn cúi đầu thì lễ. Ông phủ không mời ngồi, hỏi sẵng :

— Có việc gì thế ?

— Bẩm cụ lớn, hôm qua chúng chúa sơ ý, cho đánh trống hơi khuya, làm phiền lòng cụ lớn, vậy chúng chúa sang xin lỗi cụ lớn.

Ông phủ thấy Giang ăn nói lễ phép, lấy làm ngượng, liền gọi tay mời ngồi rồi hỏi :

— Cậu ở bên tây mấy năm ?

— Bẩm ba năm.

Lúc ấy một người con gái, tay bưng cái đĩa tây ở ngoài sông sộc chạy vào, vừa cười vừa nói :

— Bẩm ông, tài ga - tô hôm nay con làm khéo quá !...

Bỗng trông thấy Giang, bèn lẽn đứng dừng lại, rồi đặt vội đĩa bánh lên bàn, cắm đầu chạy thẳng. Cả thượng cười.

Cứ Giang thì hai má đỏ bừng, đứng dậy xin lỗi lần nữa, rồi cáng kính vái chào cáo từ.

Cách mấy hôm sau Giang đi săn, cứ quanh quẩn bên lũy tre nhà cụ thượng bỗng gặp con gái, Giang chính súng bắn. Con chim bị đạn rơi vào trong vườn. Bương lom khom nhìn xem có lối nào vào nhặt chim thì thấy cô con gái bưng bánh hôm qu đương ngồi xem sách ở gốc cây đi. Đánh bạo Giang cất tiếng chào :

— Thưa cô, cô làm ơn quẳng dùm con chim ra cho.

— Ai là người nhặt chim cho anh !

— Thưa cô, nếu cô không nhặt hộ, thì tôi kính đăng cụ Lớn, quan Lớn và cô.

— Ai thèm ăn chim của anh !

— Thưa cô, cô đương đọc quyển sách gì đấy ?

— Việc gì đến anh ! anh khôn hồn thì bước ngay, thấy tôi mà trông thấy thì anh hồ đời.

— Thưa cô, được hồ đời ở trước mặt cô thì còn gì hân hạnh bằng ?

Câu trả lời ngỡ nghĩnh làm cô Liên phải cúi đầu xuống tủm-tỉm cười, rồi đứng dậy nghiêm trang ra lấy tre nhặt con gây nếm ra ngoài.

— Đây, chim của anh đây, anh muốn sống đi ngay.

— Thưa cô, tôi chỉ muốn chết.

— Chết đi, ai cấm. Phải đấy, chết đi ! cả cô ông nghị nữa. Sống mà làm khổ cả nhà người ta thì sống làm gì !

Nghe câu nói Giang hết vui cười :

— Thưa cô, tôi ở Pháp mới về được vài hôm nay, không hiểu truyện chi hết.

— Về hỏi ông nghị nhà anh ấy.

Rồi lời cô Liên quay mình đi thẳng.

Chiều hôm ấy, Giang bồi chi :

— Bẩm thầy, thầy mới có truyện gì với bà cụ thượng thế ?

— Mới có truyện gì. cô từ ba mươi năm kia.

Ông nghị liền đem hết đầu đuôi sự lập làm bảo thù ra kể.

Nghe xong câu truyện, Giang buồi đầu thưa chạ :

— Con tưởng làm được thế nhẹ chung cũ rồi, nên tha cho người ta làm phúc.

— Tha thế nào được, rồi còn sẽ biết !

◆

Luân một tháng, chiều nào Giang cũng vác súng đi săn ở lũy tre nhà cụ thượng Bùi. Mà chiều nào cô Liên cũng xem sách ở dưới gốc cây đi. Hai người hình như đều có dáng chờ đợi mong nhau. Bấy giờ gặp nhau đã mỉm cười, câu truyện đã thấy vơ vẩn hơn xưa nhiều.

— Thưa cô, cái cây ấy có phải là cây ổi không ?

— Phải, cây ổi.

— Thưa cô, ở nhà quê có vui không ?

— Buồn chết người đi !

— Thưa cô, lối thì tôi thích ở nhà quê... Thưa cô, trông cô qua chỗ thông trên bờ tre như Hằng - nga ngồi trong nguyệt điện.

— ...

— Thưa cô, tôi có nhiều tiền - thuyết tay lắm, cô có xem tôi xin đưa sang.

— Cám ơn ông...

Đương giờ câu truyện thì một tiên người nhà hớt hơ hớt hoảng chạy đến :

— Bẩm ông cho tôi cậu] có việc cần.

Về đến nhà thì gặp ông nghị đang đi bách bộ ở vườn hoa, ra dáng tức giận lắm :

— Con đây à ! thế này thì tức lắm con ơ, nhà ta giàu có, con lại đậu cử nhân mà nó bảo nó không thèm gả cho con nhà thường dân.

— Bẩm ai ?

— Cha con ông thượng chứ ai.

— Chết ! sao thầy lại hỏi con quan phủ cho con ? . . . Người ta không gả à ! . . . Nhưng con thù xưa của cha ?

— Ấy chính vì muốn trả thù nên cha mới hỏi. Con phải biết, bọ cậy nhà bọ năm sáu đời làm quan, chỉ thông gia với những chỗ môn đăng hộ đối. Nhà ta thì sẩu, bấy đời toàn thị ông xã, ông khán, cha nay thông gia với họ cho họ hết lên mẽ.

— Nhưng con không bằng lòng. Dù người ta có gả con cho không bằng lòng... Nhưng người nhà cụ thượng cũng thư sang có việc gì kia kia.

Ông nghị mở tờ thư đọc.

« Ông nghị.

« Ông là người rất tàn nhẫn. Kẻ ra con ông đậu cử nhân, mà kiếm hạnh lại gấp trăm gấp nghìn kiếm hành ông. thì cũng đáng lấy châu tôi đấy. Song việc ông hỏi cháu tôi như một việc mua người, vì ông nói bằng lòng gả thì ông trả lại văn tự. Chỉ bởi lẽ ấy mà tôi từ chối có thôi. Tôi không ngờ đâu ông đã hèn đến thế. »

Giang đỡ lấy bức thư xem lại một lượt, mặt tái mét, chân lay run lẩy bẩy :

— Bẩm thầy cho con xem qua bức văn tự.

— Xem làm gì ?

Con xem có thể kiện cầm nhà ngay được không.

Khi bức văn tự đã lọt vào tay, Giang liền chạy một mạch sang nhà cụ thượng Đến cổng gặp cô Liên, Giang cất mũ chào. Liên cười nhạt hỏi :

-Nhà cậu đã được mấy đời làm khách đất đức rồ ?

Mặt đỏ bừng Giang sông đến lận gần sập, chả cụ thượng nằm, nói to :

— Bẩm cụ lớn, cụ lớn không được phép khinh mạn cha tôi. Cha tôi cho tôi đem bức văn tự sang nộp cụ lớn đây.

— Phải ! sang mua người ...

— Xin cụ lớn đừng ngại, đâu cụ lớn có gả cháu cụ lớn cho tôi, tôi cũng không bằng lòng kia mà. Nếu cụ lớn còn ngờ, tôi xin xé bức văn-tự ở trước mặt cụ lớn đây nầy.

Miệng nói, tay xé nát tờ giấy liền chị vội xuống gầm giường.

— Thôi, xin kính chào cụ lớn, xin cụ lớn nhớ cho rằng, dù sinh trưởng ở nơi lều gianh, hay ở chốn lầu đài, con người vẫn có thể có tấm lòng cao thượng... Cháu xin thủ thực, cháu yêu cô Liên, và ngày đêm vẫn ao ước được

ba mươi năm của cha...

— Thưa cha nhà ta giữa có như thế nầy làm gì một món nợ năm nghìn.

Ông nghị vừa khóc, vừa nói :

— Làm gì ? Con tính cha lao lâm, lao lực, soay trăm phương nghìn kế mới dựa nổi bọ vào thường. nay con nỡ phản cha... Thằng khốn kia. sẽn ngay; mầy đừng ở nhà ông một phút nào nữa. Thà rằng ông không có mày !

◇

Hôm sau, ông nghị nhận được giấy cụ thượng mời sang ăn cơm. Trong giấy lại nói mời cả cậu cử Giang. Lúc đó, ông nghị đã người cơm giệu, và đương tìm cách khác bào thù, nên vẻ lạm ra thử cho con, liền gọi Giang đến bảo :

Bên ông thượng mời cha con ta sang ăn cơm, con tính có nên sang không ?

— Nếu ta nên sang cho họ biết là ta không thèm thù vật.

— Nhưng nhỡ họ đánh thuốc độc thì sao ?

— Khi nào giám ! Vả con xem ra cụ thượng và quan phủ đều là bực quân tử...

Ông nghị lâm bẩm :

--- Hừ !.. quân tử !

Bữa cơm chiều hôm ấy cụ thượng và quan phủ tiếp cha con ông nghị một cách rất ân cần thân mật. Khi rượu đã ngà ngà, cụ thượng khoan thai nói :

— Tiệc rượu hôm nay, mục đích là để cảm ơn cái lòng cao-thượng của ông nghị. Song đầu việc ông làm là phải, bốn-phận tôi vẫn là phải trả món nợ năm nghìn. Vậy tôi xin viết lại bức văn tự khác trả ông.

Giang không để ông nghị kịp trả lời, vội đứng dậy nói luôn :

— Bẩm cụ lớn, việc ấy chỉ mọn nhắc gì tới nữa. Trong tiệc vui không nên ôn lại truyện buồn. Vả giữa hai vườn với nhau có cần gì văn tự, vàn khế, mỗi lợi của cụ-lớn lại không chắc chắn hơn mình giấy chăng. Vậy cụ-lớn đã hứa rồi cụ lớn sẽ trả, lo du, lao gì cụ lớn có, cụ lớn cho cũng được, không phải viết lại văn tự thêm phiền.

— Cậu ăn nói ra người có học thức lắm. Hôm nay tôi mời ông nghị và cậu sang đây trước là ngỏ mấy lời cảm ơn, sau là để bàn mọi việc riêng. Cứ lời cậu nói hôm qua thì cậu yêu con cháu Liên và thề rằng nếu không lấy được nơi thư xuất đời ở vậy. Ma cũng Liên nghe như nói cũng không cưc cậu... Trước tôi có nghiêm mặt cấm, nhưng ông nghị ạ, ta nên để lại thu xưa mà người tôi nghĩ phúc của hai trẻ... chúng nó có làm gì xen tội, ông nghị sao ?

— Bẩm cụ lớn, có câu nhà truyện xã Tài xin ra làm phò tý không ?

Cụ thượng cau bỡ ngỡ không hiểu, thì Giang vội giải ý :

— Câu truyện ngày xưa, thầy ôn lại làm gì ? Bẩm cụ lớn, dàng lẽ cháu từ chối là phải. Vì lẽ gì cụ lớn tức giận nhiều... Nhưng cháu lại nghĩ vì cha cháu mà nhà cụ lớn bị xa-xôi nên cháu xin vang nhau lợi để cầu chuộc lại lỗi của cha cháu.

Ông nghị hầm hầm tức giận :

— Con tôi thì tôi không bằng lòng, tôi nhất định không gả cho Giang.

Bấm nếu thầy, nhất định không bằng lòng thì con cháu nhất định không xuất chinh. Con xin vịn danh dự thề như thế.

Ông nghị dầu dịu.

Khi vì dến nhà, nghĩ đến nỗi trước, đường sau. nghĩ đến tình đôi trẻ, ông nghị ứa nước mắt lâm thầm.

— Cái thù ba mươi năm !...chả có thế !

T. KHÁI-HƯNG

KÝ MỘT CHỮ

LÀ CÓ BÁO XEM

Người ở Thành-phố Hanoi muốn mua báo giải hạn xin đặn các hiệu sách lớn : Nam-ký, Thuy-ký, Quốc-hoa, Đông-lấy, Nhật-Nam, Tân-dân, Thu-lâm, Nam-long

Ký một chữ, trả tiền, lấy biên-lai

LÀ CÓ BÁO ĐƯA ĐẾN TẬN NHÀ

Nên mua năm ; Vì có nhiều số « Đặc biệt » 12 trang bán giá cao, mà đổi với người mua năm không tính thêm.

Ai không muốn mua năm mà muốn có báo đưa tận nhà cũng xin lại mấy hiệu sách kể trên, ký một chữ, sẽ có báo đưa lại nhà, Lấy 25 nào trả tiền số ấy.

Ngân phiếu, bài rỏ, thơ từ, xin gửi ;

M. NGUYỄN TƯỜNG-TAM

26, Bd. Henri d'Orléans, HANOI

THUỐC LẬU HỒNG - KHÊ

Là một món thuốc ngoại khoa gia truyền ngoại trăm năm, lại nhờ được sự kinh nghiệm của chúng tôi trong mười năm nay, đặt phòng riêng nên chữa về bệnh lậu và bệnh giang-mai nên phát minh ra được nhiều vị thuốc rất hay chế luyện thêm vào thành một phương thuốc rất hoàn toàn cải uống trong bốn tiếng đồng hồ là kiến hiệu ngay không bất di dịch giết không vặt vã nhọc mệt không hại sinh dục, dùng hà có chữa cũng uống được. Bệnh mới phải ra máu, rà máu buốt tốc, hoặc bệnh đã lâu chữa không rứt gọc mỗi khi uống rượu thức đêm, trong người nóng nẩy lại thấy có mủ và xem trong nước tiểu có vẩn, uống thuốc nầy đều khỏi rứt gọc. Thuốc đã man khỏi, lại không công phạt, nên được anh em chị em đồng bào ... người Tàu cũng nhiều người uống thuốc nầy được khỏi rứt gọc, công nhận rằng không thuốc nào hay bằng thuốc lậu Hồng-Khê. Giá 0p60 một ống bệnh giang-mai tim-la phát hạch lên soài nóng rét lở loét quy đầu đau xương rất thật rức đầu nhỉ mê đay, ra máu gà hoa khế, phải lở khắp người, cả-thân thiên phát xấp ngày chỉ uống một ống thuốc, là cải tế hết sinh trong 24 tiếng đồng hồ không phải kiêng nước không bốc lửa răng uống thuốc đi làm việc như thường không hại sinh dục. Giá 0p60 một ống. Xin mỗi quí bộ lại đến cửa tôi mà xem trong bốc lửa răng uống thuốc đi làm việc như thường không hại sinh dục. Giá 0p60 một ống. Xin mỗi quí bộ lại đến cửa tôi mà xem trong bốc lửa răng uống thuốc đi làm việc như thường không hại sinh dục. Giá 0p60 một ống. Xin mỗi quí bộ lại đến cửa tôi mà xem trong

Hồng khê dược - phòng

81 — Route de Huế Canh chợ Hôm Hanoi Téléphone 755